

[Nathalie Lind]

stitsministeren er kommet med om dødsstraffens manglende præventive virkning i disse sager. Vi har ingen tillid til, at det vil bremse terrorismen. Tværtimod frygter vi, at resultatet vil blive, at kampen bliver endnu hårdere, og at det vil få til følge, at der sker en sådan brutalisering af samfundet, at det blot vil give terroristerne yderligere argumenter i hænde i deres sygelige kamp for at nedbryde vort demokratiske system.

Jeg tror, det er dybt alvorligt, når man siger, at et retssamfund, som bygger og skal bygge på respekten for det enkelte menneske, ikke uden at kompromittere sig selv, ikke uden at miste sin troværdighed, kan anvende midler, der strider mod de grundlæggende menneskerettigheder.

Jeg skal altså ikke gå ind på forslaget enkelte principper. Men jeg må have lov at sige, at jeg har følt et dybt og et stigende ubehag ved at sætte mig ind i dets bemærkninger. Jeg mener, at fremstillingen dels er egnet til på mange punkter at skabe uro i befolkningen og oppiske en stemning, der er stærkt agitatorisk, ensidigt præget, og der er bemærkninger, som er unødigt hånende over for anderledes tænkende. Jeg finder, at denne sag er for alvorlig til, at man behandler den på denne måde. Jeg beklager, at fremskridtspartiet, efter min opfattelse, ikke har udvist den fornødne ydmyghed, da de ville komme med et forslag om dette dybt alvorlige emne.

Må jeg med hensyn til det polemiske blot nævne to ting: man har nogle argumenter om, at ved undervisningsvæsenets virke i de senere år er alt gået i opløsning: disciplin, guds frygt, resignation osv., og i stedet sker der en indoktrinering, hvor samfundets grundlæggende synspunkter nedrækkes, og det kan så igen virke på afsporede sjæle, underforstået altså: fremskridtspartiet har haft ret i sin kritik af dansk undervisningsvæsen.

Man taler om, at der i udviklingslandene, fordi man nu i løbet af en kort tid skal føre dem frem fra Harald Blåtands niveau til moderne edb-alder, vil være indre spændinger og grobund for, at terroristbander kan udvikles, her igen underforstået: fremskridtspartiet havde jo ret, når de kritiserede vores u-landspolitik.

Endvidere siger man – og det synes jeg næsten er det alvorligste – at det er tankevækkende, at terrorisme ikke synes at fore-

komme i diktatorlande, i kommunistlande, der i generationer har haft dødsstraf. Man siger, at dette egentlig er »mindre afskrækkende at efterligne end de andre elementer fra den Sicherheitspolizei-befolkningsovervågning, som nu udgår fra Bonn til neuropæisering af vores alle sammens daglige færden«.

Vi ved alle, hvad Neuropa stod for, og jeg finder, at det er en uanstændig hån over for det vesttyske demokrati at udtrykke sig på den måde. Vesttyskland, som midt i svære prøvelser har bevaret hovedet koldt, har optrådt værdigt og holdt fast ved de demokratiske principper, forhånes hermed af hr. Glistrup og hans meningsfæller ved den skete sammenligning med Hitlertidens Nazityskland. Der er et gammelt ord, der siger: sig mig, hvem du omgås, så skal jeg sige dig, hvem du er.

Jeg vover på egen hånd en omskrivning: sig mig, med hvilke argumenter du forsvarer en sag, så skal jeg sige dig, hvad den er værd.

Annelise Gotfredsen (KF):

Dette lovforslag, der er fremsat af en gruppe fra fremskridtspartiet, omhandler forbrydelser begået i fredstid. Jeg vil straks stærkt pointere, at der er tale om forbrydelser, og at synspunkter, man anlægger på handlinger foretaget under krig, ikke bør anlægges på disse gerninger, hvor skrækelige de end er. Der er tale om en kriminalitet af overordentlig råhed og voldsomhed, som på grund af den moderne tekniske udvikling får en særlig farlig karakter, og som på grund af nutidens messemediedækning ikke lader nogen i uvidenhed om begivenhederne. Jeg vil endda sige, at massemediernes indgår som et nødvendigt led i disse forbryderes planlægning om at oppiske en skrækstemning og om at tvinge til et handlingsforløb og en samfundsudvikling på terroristernes egne voldspræmisses.

Vi er i dag gennem den historiske udvikling nået til et stade, hvor vi i vor retspleje har afvist dødsstraf i fredstid, og det kan ikke være rimeligt, at disse forbrydere skal tvinge os tilbage til et system, hvor respekten for menneskeliv forringes.

Det må ved en ændring af straffeloven nøje overvejes, hvilke konsekvenser en døds-